

Szóke Kálmán

Magyarok utódai

Magunk vezettetvén
által hullaszagú mezőkön,
küldünk sopánkodást
jajongani fatetőre,

tudjuk, meghala itt
ezer meg ezer magori,
sóhajtások alatta,
fűszálakba kapaszkodón,

lendítve majdon haranglábot,
gyertyaszálon fény-ujjacskát,

mutatna utánok,
kik fölszálltanak,
megannyi vérző Jézus
ama második világba,

idehagyva minket penig
kezeket tördelni,
színe váltó urainkhoz
rimánkodni,
sírni tőlük árpaszemet
pelyhes csibeinknek,

maradna mindetig házában
dühödt egek ökle!

SZÓKE KÁLMÁN (1946) költő, Debrecenben él. Utóbbi kötete: *Garabonciás* (2012).

Őszi nóta

Vasút mellett földi bodza
szundít holnap reggelig.
Egy akácfa átlapozza
szeptemberi terveit.

Sugárszálat, csokrot hozva –
kései fény is derít,
mosolygáshoz őszi nóta
akác-arcon megterít.

Bölcsek a fák. Egyik-másik
dalolgat az állomásig,
távozóban felnevet,

tudja, ő is pusztul egyszer,
mint a kavics, csillagrendszer,
s halála csak átmenet.

Látlet

Hibbant a Föld, vízfeje kileng,
doktorai félrekezeltek.

Az emberek –
pióca-piac önkéntes véradoi,
a méltóság felé mutató utakat
bekamionozták.

És motorzajban nem hallatszik
szájukról a jaj.

Radnóti

Szánom azt a katonát,
aki reám tüzet nyit –
s tisztább kornak adom át
néhány versem, füzetnyit.

Ezután nem papíron,
inkább tölgyfák törzsein,
vérrel, virággal írom
a szíven lőtt versem.

